

ПОВІДОМЛЕННЯ

УДК 027.2:025.178(477.83-25)

З ІСТОРІЇ МУЗИЧНИХ КОЛЕКЦІЙ БІБЛІОТЕКИ ЛЬВІВСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ МУЗИЧНОЇ АКАДЕМІЇ ІМЕНІ М. В. ЛИСЕНКА

Ірина АНТОНЮК

*Львівська державна музична академія імені Миколи Лисенка,
вул. О. Нижанківського, 5, м. Львів, 79005, Україна, тел. (0322) 72-36-50*

Досліджується історія формування музичних колекцій Львівської державної музичної академії імені М. В. Лисенка. Вивчаються окремі аспекти діяльності керівників Галицького музичного товариства XIX ст. (Я. Рукгабера, К. Мікулі), розглядається листування, автографи та першодруки деяких відомих галицьких і європейських композиторів.

Ключові слова: Львівська державна музична академія імені М. В. Лисенка, Галицьке музичне товариство, Ф. К. Моцарт, Я. Рукгабер, К. Мікулі, Ф. Ліст.

Бібліотека Львівської державної музичної академії (ЛДМА) ім. М. Лисенка є однією з найбільших і найдавніших спеціалізованих книгозбірень у Західній Україні. Її фонди налічують приблизно 200 тис. одиниць збереження й охоплюють не лише кількасотлітній період музичного життя Галичини, але й репрезентують музичну культуру набагато більшої території, віддзеркалюючи культурне та музичне життя Львова, західних областей України, і крім того – Австрії, Німеччини, Польщі, Угорщини, Чехії, Словаччини, Франції та інших європейських країн.

Статус державної бібліотеки отримала лише 19 грудня 1939 р., коли, згідно із Постановою № 1545 Ради Народних Комісарів УРСР «Про організацію театрів, музичних колективів, будинків народної творчості і театральних музичних закладів...», вирішили, засновуючи Львівську державну консерваторію, об'єднати матеріальні бази інших львівських вищих музичних навчальних закладів, і на основі їхніх збірок нот і книг створити при Львівській державній консерваторії бібліотеку. Отже, музичні бібліотеки Польського музичного товариства (ПМТ), Консерваторії ім. К. Шимановського, Вищого музичного інституту ім. М. В. Лисенка та бібліотека Інституту музики при Львівському державному університеті, і разом з ними бібліотека Інституту новітнього мистецтва Львівського університету, стали основою фондів сучасної бібліотеки ЛДМА ім. М. В. Лисенка. Отже, історія становлення бібліотеки Львівської державної консерваторії – Вищого музичного інституту – Львівської державної музичної академії ім. М. В. Лисенка охоплює не лише XX століття, коли вона остаточно сформувалася, але і декілька попередніх століть.

До бібліотеки ЛДМА ім. М. В. Лисенка увійшли фонди не лише згаданих вищих навчальних закладів Львова, але й колекції інших інституцій і приватних осіб. Разом із колекцією нот Польського музичного товариства перейшла і колекція Галицького

музичного товариства (ГМТ)*. Бібліотеку ЛДМА ім. М. В. Лисенка поповнили також колекції інших музичних закладів: Бібліотеки консерваторії ГМТ у Львові, Правління чоловічого хору ГМТ, Бібліотеки консерваторії ПМТ у Львові.

Крім колекцій вже названих музичних закладів, фрагментарніше у бібліотеці ЛДМА ім. М. В. Лисенка зберігаються колекції інших музичних інституцій: «Cäcilienverein» (Товариство св. Цецилії), Männergesangs Musikverein «Harmonium» (Музичне Товариство чоловічого співу «Гармонія»), «Teorban», «Harmonia», «Lutnia», «Towarzystwo Św. Cecylii Dla Muzyki Kościelnej» («Товариство св. Цецилії для церковної музики»); Klub Cytrystów we Lwowie (Клуб цитристів у Львові), «Echo – Macierz», Dwunastka śpiewacka «Echo» we Lwowie (Співацька дванадцятка «Ехо» у Львові); «Surma», Biblioteka Żydowskiego Towarzystwa Muzycznego we Lwowie (Бібліотека Єврейського музичного товариства у Львові); Dyrekcja teatru miejskiego we Lwowie (Бібліотека дирекції міського театру у Львові).

Зібрання нот і книг українських музичних товариств і хорових колективів також увійшли до бібліотеки ЛДМА ім. М. В. Лисенка, зокрема, «Бояну» (1891–1937), Музичного товариства ім. М. Лисенка, Союзу українських професійних музик у Львові, товариства «Академічний хор «Бандурист» у Львові, Хору української Академічної гімназії. До цієї ж бібліотеки потрапили нотні та книжкові колекції музичних товариств, що діяли при немусичних закладах: Клубі урядовців пошти і телеграфу у Львові, Водолікарні та санаторію д-ра А. Маєвського, Товаристві любителів музики працівників залізниці у Львові, Хорі офіцерів резерву у Львові.

Важливою складовою фондів стали також бібліотеки деяких музичних шкіл і гімназій Львова: Бібліотеки братньої допомоги при музичній школі ім. І. Падеревського, Бібліотеки братньої допомоги при музичній школі ім. М. Солиса, Концесіонованої школи Сабіни Каспарек у Львові, Хору гімназії св. Анни «Катарина» та ін.

Помітне місце в бібліотеці ЛДМА ім. М. В. Лисенка займають особисті колекції видатних музичних діячів: Кароля Ліпінського, Яна Рукгабера, Кароля Мікулі, Владислава Вшелячинського, Адама і Мечислава Солтисів, Адольфа Хибінського, Бориса Кудрика, Романа Савицького, Зиновія Лиська, Василя Барвінського, Корнелії Гарнавської, Марії Щупачкевич та багатьох інших.

Серед пам'яток музичної культури Галичини, які зберігаються у цій бібліотеці, виняткову цінність має колекція церковних видань XVI–XVIII ст. До її складу входять ранні видання церковних піснеспівів і навчальних посібників для семінаристів, які навчалися при львівських монастирях. Дослідження цих книг (виданих у Кракові, Мілані, Почаєві) дає можливість краще простежити становлення монастирського шкільництва.

Серед кирилических церковних видань у бібліотеці зберігається Ірмологіон почаївського друку 1762 р., який є одним із перших (поряд із львівськими, виданими у 1700, 1709 та 1757 рр.) нотних наборів у східних слов'ян. В Ірмологіоні є вкладний запис, характерний для більшості почаївських видань: “Сіа книга, глаголема Ірмологіонъ куплена рабом Божиимъ Иоанном Барановскимъ на той час будучи дяком Верхрацкімъ, за которую даль золотом [...] до церкви Верхрацкой, Храму св. Великомученика [...] за здравіе, спасеніе і отпушеніе грехов своихъ. Куплена еси стараніемъ Іереемъ Иоанном Ціпановскіимъ, парохом Верхрацкіимъ от Іеромонаха Вадима Кожестьянського 1771 дня 20 Января. Сію книгу оправлено стараниемъ Антоніо [...] года 1862”. Зображень

* Саме товариство в різні часи називалося: «Galizischer Musikverein» (1838–1858), «Galicyskie Towarzystwo Muzyczne» (1858–1919), «Polskie Towarzystwo Muzyczne» (1919–1939).

Богородиці, а також розписів золотом (характерних ознак святкових видань Ірмологіонів) немає; очевидно, це видання використовували як посібник для семінаристів. Уніфікований (гласовий) зміст ірмолоїв також вказує на навчальне призначення цієї книги.

До Ірмологіону можемо додати рукопис І. Біликовського (викладача теорії музики у Вищому музичному інституті ім. М. Лисенка у Львові (1919–1921), автора церковних творів, засновника товариства «Боян» у Станіславові) 1919 р. «Пояснення Ірмологіону», який зазначив: “...Працю радо віддаю до ужитку тих, котрі над Ірмологіоном не мали спосібності застанаплятися глибоше. Може хто єсть, котрий більше вичерпуючі дав пояснення, я тільки обмежився до того знання, яке собі придбавем, зглублюючи спів церковний, не будучи в тім згляді чоловіком фаховим, а тільки любителем музики церковної. Львів дня 22 марта 1919. Іван Біликовський”. «Пояснення Ірмологіону» І. Біликовського з колекції ЛДМА ім. М. В. Лисенка, поряд із працями М. Вербицького та Б. Кудрика, є важливим прикладом ранніх теоретично-методичних праць із церковного співу в Україні.

Серед ранніх римо-католицьких церковних видань із колекції бібліотеки ЛДМА ім. М. В. Лисенка найважливішими є:

– AGENDA sev ritus caeremoniarum ecclesiastikarum (Додатки до ритуальних церемоній Вселенської церкви). Краків, 1591;

– Altera pars Ritualis (Віктарна книга ритуалів із загальноновживаних церемоній, благословінь, урочистих процесій і екзорцизму). Краків: друкарня монастиря Андреаса Петріковіуса, 1634;

– Rudimenta musicae choralis (Перша спроба музичного хоралу для Римо-католицької церкви). Краків, 1761.

Ці видання знайомлять дослідника з європейською церковною навчально-методичною літературою, свідчать про розвиток музичної науки при львівських монастирях у XVI–XVIII ст., дають змогу відчутти оригінальність багатоконфесійної церковної музичної атмосфери давнього Львова.

Однією з найунікальніших є також невеличка колекція нот товариства «Cäcilienverein» (Товариства св. Цецилії, 1826–1828), створеного у Львові Францом Ксавером Моцартом, наймолодшим сином великого австрійського композитора Вольфганга Амадея Моцарта*.

Тоді, на початку XIX ст., у Львові відбувалася велика кількість концертів ораторіяльної, скрипкової, квартетної, вокальної музики, музики для гітари та духових інструментів, які проводили місцеві професійні музиканти (Я. Медеріч-Галлюс, Т. Яхимовський, М. Мадейський, К. Ліпінський та ін.). Все частіше у Львові організовували концерти приїжджих кращих європейських музикантів – Ж. Мазаса, І. Шуппанціга, Ю. Плесснера, А. Каталані, А. Кампі та ін. У Львові тоді працювали й відомі композитори – Ю. Ельснер, Я. Медеріч-Галлюс, Я. Рукгабер, Й. Башни, Я. Кесслер, С. Сервачинський, Ю. Стаженський та ін. Влаштували вечори камерної вокально-інструментальної музики в середовищі львівських аристократів – у родинх Бароні, Цибульських, Шимоновичів, Стаженських; проводили щочетверга “святоюрські контракти” – ярмарок у парку Гехта, в якому брав участь аматорський симфонічний оркестр, організований К. Ліпінським та ін.

* Франц Ксавер Моцарт (26.06.1791–06.1842) – композитор, диригент, піаніст; учень Й. Гайдна, Й. Гуммеля, А. Сальєрі, Й. Фоглера, Й. Альбертсбергера, Й. Медеріч-Галлюса – провів у Львові 30 років життя, приїхавши сюди 1808 р. ще зовсім молодим музикантом.

Таке активне пошкваллення аматорського та професійного музичного життя міста вимагало створення музичного товариства, яке могло б взяти на себе організацію професійних виконавців і музичної освіти у Львові. За цю важливу місію вперше взявся Ф. К. Моцарт. Тому у львів'ян його ім'я пов'язане, насамперед, із плідною музичною та громадською діяльністю, для якої Ф. К. Моцарт обрав високу мету – виконувати найкращі з вокально-хорових творів, щоби пробуджувати любов до класичної музики, виховувати добрий музичний смак і тим самим професійно розвивати музичну культуру міста.

Він відкрив у Львові перший Інститут музики, який діяв при Товаристві св. Цецилії і був навчальним закладом для членів цього товариства та Хору св. Цецилії. Там можна було оволодіти основами музичної грамоти та хорового і сольного співу.

До цього часу вважалося, що Ф. К. Моцарт, від'їжджаючи зі Львова у 1838 р. до Відня, забрав зі собою нотну бібліотеку товариства повністю. Сьогодні ця колекція знаходиться у Відні. Однак, досліджуючи нотні архіви бібліотеки ЛДМА ім. М. В. Лисенка, зокрема автографи, нам вдалося віднайти кілька автографів Бароні-Кавалькабо та Ценкера (меценатів товариства св. Цецилії). Відомо, що меценати, які купували ноти для товариства, залишали на них свої підписи, отже, згадані ноти належали товариству св. Цецилії.

У житті Ф. К. Моцарта виняткову роль зіграла його дружба з родиною Жозефіни та Людвіга Бароні-Кавалькабо, губернського радника у Львові, однією з найбільш заможних, культурних і знаменитих родин міста. Із цією родиною у Ф. К. Моцарта були тісні стосунки: молодий музикант зі славетним, відомим кожному освіченому європейцю ім'ям свого батька – В. А. Моцарта давав уроки музики Жозефіні, одній з найталановитіших його учениць, та її доньці Юлії, пізніше відомій львівській піаністці, співачці й авторові пісень. Відомо про історію нещасливого кохання Ф. К. Моцарта до Юлії. Маючи такого іменитого вчителя, родина Бароні-Кавалькабо піднімала серед заможних львів'ян свій престиж і вдосконалювала вишуканість аристократичного смаку. Жозефіна охоче фінансувала концертні виступи товариства (вона була й меценатом самого Ф. К. Моцарта), проводила домашні концерти, була учасницею хору св. Цецилії, та головне – закуповувала ноти для товариства, тому її роль у формуванні його бібліотеки була визначальною.

Із колекції Ф. К. Моцарта у бібліотеці ЛДМА ім. М. В. Лисенка зберігаються ноти з автографом Бароні-Кавалькабо: Pierluigi Giovanni Palestrina. Madrigal №18: für Gemichten Chor.-Chorstimmen; W. A. Mozart. Meßsa in Hes: a 4 voci: in Lipsia та клавір В. А. Моцарта «Дон Жуан» з автографом Ценкера, про меценатство якого повідомляє «Gazeta Lwowska»¹.

Цей раритетний примірник, що є прижиттєвим виданням В. А. Моцарта, розкрив для нас ще одну цікаву сторінку шляху колекції Ф. К. Моцарта до бібліотеки ЛДМА ім. М. В. Лисенка: Борис Кудрик (педагог, науковець, піаніст, львівський композитор початку ХХ ст.), який працював у Львівському музичному інституті, у червні 1939 р. закупив (від кого – не встановлено) для бібліотеки Інституту кілька унікальних видань нот, серед яких є і цей клавір. Б. Кудрик залишив на нотах свій автограф: “Моцартівський «Дон Жуан» – це щось більше, багато більше, чим тільки “стара класична опера”. Це – відвічна вселюдська життєва правда, прибрана в одезину музики й сцени! Борис Кудрик дня 16. 06. 1939 р., вислухавши цієї опери з блідборну через радіо”.

¹ Gazeta Lwowska. – 1839. – № 39.

Однією з найоб'ємніших і найважливіших колекцій у бібліотеці ЛДМА ім. М. В. Лисенка є колекція Галицького музичного товариства. Вона всебічно відображає концертне, навчально-педагогічне та суспільно-музичне життя Львова впродовж усієї столітньої діяльності товариства (1839–1939). ГМТ зробило найбільший внесок у розвиток музичного життя Львова ХІХ – першої третини ХХ ст., було фундатором професійної музичної освіти міста. Саме завдяки йому у Львові заснували музичну школу (1839) і консерваторію (1853). Відкриття товариством початкових і середніх навчальних музичних закладів сприяло появі у Львові великої кількості інших подібних шкіл. Л. Мазепа вказує на існування у Львові в період 1839–1939 рр. понад 150 музичних шкіл².

Колекція ГМТ, представлена у фондах бібліотеки, є дуже різнобічна: це книги з музичних дисциплін і ноти для сольних інструментів, інструментальних складів, оркестрові та хорові партитури, серед яких є чимало автографів видатних музикантів, і рукописи творів. У колекції вичерпно репрезентовані школи гри для різних інструментів та унікальні підручники, видані першими вищими музичними навчальними закладами у Європі – консерваторіями в Парижі (заснована в 1795 р.) і Брюсселі (1812): перший в історії музики підручник з гармонії Шарля Кателя³, в якому вивчення гармонії пов'язане із творчістю французьких композиторів; перші в історії музики підручники зі сольфеджіо⁴, в яких вивчення сольфеджіо пов'язується з творчістю італійських композиторів Скарлатті, Порпора, Дуранте; французьких – Кателя, Госсєка, Матінї, Мегюля, а також перший підручник із композиції галицького автора – композитора, педагога консерваторії ГМТ Яна Ярмусевича⁵.

У колекції ГМТ зберігаються також листи його членів до правління товариства. Матеріали з бібліотеки ЛДМА ім. М. В. Лисенка про колекцію цих листів, як і про колекцію перших в історії підручників із музичних дисциплін, публікуємо вперше. Всього в колекції налічується 22 листи періоду з 1859 до 1920 рр., з яких можемо дізнатися про деякі невідомі до цього часу факти діяльності його членів. Це листи Нікодема Бернацького, Йозефа Стаженьського, Антона Дейми, Александра Богнецького, Станіслава Сялецького, Петра Рителя, Владислава Желєнського, Станіслава Невядомського й Адольфа Хибінського.

Найдавніший лист, датований 21 серпня 1859 р., належить композиторові, педагогові і скрипалеві оркестру театру Скарбка у Львові, першому скрипалеві придворного оркестру шведського короля Карла ХV у Стокгольмі Н. Бернацькому (1826–1892). Він був одним із найвідоміших і найпопулярніших скрипалів не лише в Галичині, а й у Європі. Його грою захоплювалася публіка, а поети М. Романовський, Л. Стаженьський присвячували вірші (друкувалися у газетах: «Nowiny», 1856; «Gazeta Narodowa», 1886). З історії ГМТ відомо, що товариство існувало на кошти пожертв меценатів і внески членів самого Товариства. Одним зі свідчень цього є згаданий лист Н. Бернацького: «Прагнучи посприяти для блага Львівського музичного товариства, я вирішив заснувати фундацію для примноження доходів товариства. На початок існування тої фундації жертвую доходи з концерту, який відіграю з добродійною метою

² Mazona J. Шлях до музичної академії у Львові. – Львів: Сполом, 2003. – Т. 1. – С. 118.

³ Catel Ch. Traite d'harmonie. – Paris, 1802.

⁴ Panzeron A. Solfege. – Bruxelles, 1815; Carpentier A. Petit solfege. – Paris, 1804; Solfege d'Italie. – Paris, 1802.

⁵ Jarmusiewicz J. Nowy system Muzyki, czyli Gruntownie objasnienie melodyi, harmonii i kompozycji muzykalnej. – Wiedeń, 1843.

в Стрию цього року, а саме: облігацію на п'ятдесят золотих (50) з купоном від листопада 1859. Залишаю за собою, щоби та фундація під назвою «Фундація Нікодема Бернацького» була записана в книгах і залишалася в касі, як нерухомий капітал, а відсотки використовувалися на цілі товариства. Подібне жертвую з кожного концерту, котрий буду давати з добродійною метою – буду призначати певну частину доходу для Львівського музичного товариства для примноження тої фундації...”.

Лист Адольфа Хибінського до виділу ГМТ від 24 січня 1920 р. свідчить про його плани видавати «Польський музичний річник» у Львові, а також про фінансові справи і труднощі у здійсненні цього проекту. Наводимо фрагменти листа: “Брак наукових досліджень в галузі педагогіки, теорії та історії польської музики, спонукав мене до видання у Львові «Польського музичного річника» за участю всіх музикознавців. Розуміючи, що розвиток культури в східних регіонах занедбаний, я вирішив почати видання «Річника». Кожний том праць буде присвячено, зокрема, польській музиці і творчості Шопена, з особливою увагою до історичного минулого польського Львова. Для цього прошу шановний виділ ГМТ про ласку долучитися сумою (5000 корон)”.

Першим директором ГМТ і консерваторії при ньому впродовж двадцяти років (1838–1858) був Ян Рукгабер (1799–1876) – піаніст, педагог, композитор, видатний організатор музичного життя у Львові. Накопичуючи виконавський репертуар і паралельно створюючи при Товаристві нотну бібліотеку, він віддавав туди і свої твори, нерідко у вигляді рукописів, а також твори інших композиторів із своїм автографом і датою виконання у Львові. Основна частина рукописів композитора зберігається сьогодні у запасниках Львівської бібліотеки ім. В. Стефаніка НАН України. Та до бібліотеки ЛДМА ім. М. В. Лисенка разом із колекцією нот ГМТ потрапила певна частина його рукописів і рукописних копій творів Я. Рукгабера з його власноручним автографом. Це – рукопис увертюри до ораторії «Paulus» для симфонічного оркестру: Ruckgaber Jean. Ouverture par Oratoriuma «Paulus» (1852). Копію цього раритету з архіву бібліотеки ЛДМА ім. М. В. Лисенка Президент України подарував під час свого візиту до Австрії у 2000 р.

Серед інших творів Я. Рукгабера в колекції ГТМ збереглися фортепіанні твори: *Trzy Mazury Op. 45: na fortepian. Lwów: T. H.; Melange. Op. 29: Pour le Pianoforte. Paris: B. Schott; Variations sur une Walse. Op. 30 f-moll: pour Piano forte. Mayence et anvers: Chez les fils de B. Schott.* Автографи Я. Рукгабера знаходимо і на творах інших композиторів: *Fränzel Ferdinand. Ouvertura a-moll [Рукописна копія партитури. Автограф: J. Ruchaber. Lemberger 1838]; Spor Louis. Vierte Sinfonie. Op. 86. Direktions-Stimme. Wien: Tobias Haslinger. [Автограф: J. Ruchaber, 1846].*

Під час формування колекцій вагому роль відіграють особисті зацікавлення їх збирача, в даному випадку – директора ГМТ. Важливе значення мали не лише концерти, які організував Я. Рукгабер, і підбір репертуару для виступів Товариства, але і діапазон його власних творчих і людських контактів. Я. Рукгабер, людина великої енергії і творчого запалу, був у тісних творчих і дружніх стосунках із багатьма великими музикантами. Так в 1847 р. саме через дружні відносини з видатним угорським композитором і піаністом Ф. Лістом, Я. Рукгабер організував у Львові серію його концертів. Ф. Ліст завітав до Львова з Києва тільки на особисте запрошення Я. Рукгабера, хоча мав їхати з концертами до Чернівців. У Львові знаменитий композитор, піаніст і диригент виконав твори Белліні, Бетховена, Вебера, В'єтана, Доніцетті, Кесслера, Ф. Ліпінського, Моцарта, Россіні, Шопена, Шуберта та свої композиції,

давав сольні концерти як піаніст і диригент, виступав також із піаністкою Софією Борер, скрипалем Ф. Ліпінським⁶.

У колекції нот ГМТ з'явилася партитура чотириголосного чоловічого хору «Reiterlied» («Пісня вершника»), яку Ф. Ліст власноручно присвятив і подарував хором ГМТ у Львові у квітні 1847 р. Цікавим є зворотній факт дружби цих двох осіб. Відвідавши Львів та інші галицькі міста, Ф. Ліст написав «Галицькі танці» – сюїту для фортепіано в 4 руки, куди увійшли українські народні пісні «Гандзя», «Добрий вечір, дівчино, куди йдеш». (Твір віднайдено у 1996 р. в приватній колекції у Брюсселі).

У 1853 р., коли ГМТ після недовгої перерви відновило свою діяльність, Я. Рукгабер запросив до членства в товаристві адвоката Юзефа Промінського. Як інші заможні члени, Ю. Промінський, як музикант-аматор, що щиро вболівав за процвітання і розвиток концертної діяльності Товариства, закупував ноти для його бібліотеки. Так, з автографів нот, які подарував Ю. Промінський, ми дізнаємося, як до бібліотеки ЛДМА ім. М. В. Лисенка потрапили унікальні примірники, серед яких – першодрук партитури опери К. В. Глюка «Альцеста», датованої 1769 р. (роком створення опери)⁷. Ю. Промінський закупив і подарував товариству цей раритет, який пізніше разом з іншими нотами колекції ГМТ перейшов до фондів бібліотеки ЛДМА ім. М. В. Лисенка.

Із 1858 р. до 1887 р. артистичним директором ГМТ був Кароль Мікулі (1819–1897) – піаніст (учень і послідовник Ф. Шопена), композитор. За період його керівництва ГМТ стало одним із найважливіших культурних інституцій у Галичині. Найбільше для поповнення колекції ГМТ і його процвітання зробив саме К. Мікулі. Колекція товариства поповнилася, насамперед, його власними редакціями творів Шопена, у яких Мікулі використовував власноручні помітки і виконавські зауваження свого вчителя. Він не лише редагував фортепіанні твори Шопена, а й перекладав твори свого вчителя для хору. Наприклад, у колекції ГМТ є Прелюд Шопена № 13 у перекладі для хорового виконання: для соло, хору, скрипки, віолончелі й органу на слова польського поета Уейського. Завдяки К. Мікулі колекція поповнилася творами Моцарта, Кореллі, Й. Гуммеля, К. Ліпінського, Н. Гаде («Весняна фантазія», яку пізніше долучить до свого репертуару товариство «Боян»), С. Монюшка (балада «Чати»), Р. Шумана («Requiem für Mignon»), Фрідріха Гернсгайма («Hafis», «Opowieści arabskie»), Л. Керубіні (вокальний ансамбль «Frauergelang»). На цих нотах є автографи К. Мікулі, інколи з датою їх виконання.

К. Мікулі запросив до Товариства кращих музикантів – О. Мишугу, О. Носалевича, Є. Гушалевича, особисто диригував жіночим і чоловічим хорами, виступав як піаніст і ансамбліст. Своєю бурхливою концертною та просвітницькою діяльністю К. Мікулі підняв ГМТ на значно вищий щабель.

Наше дослідження деяких унікальних примірників з окремих колекцій нотного фонду бібліотеки ЛДМА ім. М. В. Лисенка спонукає до подальшого його опрацювання з боку виконавців та музикознавців, що дасть змогу повніше розкрити значення музичного минулого Львова і Галичини в контексті найширших контактів Галичини із Центральною та Західною Європою.

⁶ Gazeta Lwowska. – 1847. – № 46–56.

⁷ Gluck K. W. Alceste: Tragedia per musica. – In Vienna: Giovanni Tomaso de Trattner, 1769. (З підписом: “Towarzystwu muzycznemu we Lwowie ofiaruje J. Promiński, 1871”).

**ON THE HISTORY OF THE MUSIC COLLECTIONS
OF THE LIBRARY OF THE MYKOLA LYSSENKO STATE MUSIC
ACADEMY OF L'VIV**

Iryna ANTONIUK

*The Mykola Lyssenko State Music Academy of L'viv,
5, Nyzhankivs'kyi St., L'viv, 79005, Ukraine, tel. (0322) 72-36-50*

The focus of the article is the history of the music collections of the Mykola Lyssenko State Music Academy of L'viv. Special attention is paid to some aspects of the activities of the leaders of the Halychyna Music Society of the 19th c. (J. Ruckhaber and K. Mikuli). The author examines epistolary heritage, manuscripts and first printed copies of works by some famous Halychyna and European composers.

Key words: The Mykola Lyssenko State Music Academy of L'viv, Halychyna Music Society, F. K. Mozart, J. Ruckhaber and K. Mikuli, F. List.

Стаття надійшла до редколегії 28. 11. 2006

Прийнята до друку 25.01.2007